

prima instanță: G. Stratulat
instanța de apel: M. Guzun, N. Simciuc, I. Cotruță

nr. 3ra-784/17

ÎNCHEIERE

12 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Ala Cobăneanu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Andrei Ciubotaru

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Andrei Ciubotaru,
reprezentat de avocatul Ina Pucas împotriva Ministerului Afacerilor Interne al
Republicii Moldova și Inspectoratul General al Poliției cu privire la anularea
ordinului, restabilirea în funcție, încasarea salariului mediu pentru absența forțată de
la muncă și a cheltuielilor de judecată.

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 7 februarie 2017, prin care a
fost respins apelul declarat de Andrei Ciubotaru și menținută hotărârea primei
instanțe

constată:

La 29 mai 2015, Andrei Ciubotaru, reprezentat de avocatul Ina Pucas a depus
cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne al RM și
Inspectoratul General al Poliției cu privire la anularea ordinului, restabilirea în
funcție, încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la muncă și a
cheltuielilor de judecată

În motivarea acțiunii a invocat că la 2 noiembrie 2007 prin ordinul MAI
nr. 555 ef, a fost angajat în serviciu în organele afacerilor interne al RM, în perioada
serviciului în cadrul ministerului a activat, începând cu 2 noiembrie 2007 ca ofițer
de urmărire penală al Secției urmărire penală a Comisariatului de poliție al raionului
Hâncești, din 2 aprilie 2010 inspector al secției Misiuni Speciale a Direcției Misiuni
Speciale a Departamentului Poliție și din 27 mai 2011 ofițer superior urmărire
penală a Secției urmărire penală a infracțiunilor patrimoniale a Direcției exercitare
urmărire penală pe cazuri excepționale a Direcției urmărire penală.

Menționează că la 2 aprilie 2015, prin ordinul IGP nr. 187 ef cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului din cadrul DGUP a IGP a MAI, a fost concediat în temeiul art. 9 alin. (2) lit. (d) Codul muncii pentru încălcarea disciplinei de muncă.

Afirmă că la emiterea actului administrativ de către Inspectoratul General al Poliției a fost încălcată procedura de concediere dat fiind faptul că ancheta de serviciu dispusă și efectuată de către ofițerul principal de investigații din cadrul Secției nr. 1 a DIE a IGP, Vadim Visloțchi nu putea fi efectuată de sine stătător sau fără participarea nemijlocită a organului de urmărire penală.

Indică că despre inițierea cercetării de serviciu pe motivele invocate în actul administrativ a aflat după emiterea actului, deși era ferm convins că deja se afla în concediu acceptat de către conducător.

Mai indică că până a fi concediat din poliție, la 23 aprilie 2015, a depus un raport în care a solicitat acordarea concediului anual pentru perioada anului 2015 și concediilor neutilizate din anii precedenți.

Raportul a fost admis și vizat pozitiv de către conducătorul organului de urmărire penală a DGUP a IGP și expediat ulterior în adresa IGP.

Solicitarea lui a fost considerată inadmisibilă de către DGRU a IGP pe motiv că potrivit graficului de planificare a concediilor anuale pentru anul 2015, concediul său a fost planificat pentru luna august anul curent. Refuzul a fost întemeiat pe prevederile art. 116 alin. (5) Codul muncii, nefiind luat în calcul că conducătorul entității a acceptat anume perioada solicitată de el în așa fel ca să asigure buna funcționare a unității.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 86, 354 – 355 Codul muncii, art. 14 – 17, 25 alin. (1) lit. (b), 26 alin. (1) lit. (c) din Legea contenciosului administrativ, Legea nr. 333 din 10 noiembrie 2006 privind statutul ofițerului de urmărire penală, Statutul disciplinar al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 502 din 9 iulie 2013, art. 166 – 167 CPC.

Solicită admiterea acțiunii, anularea ordinului IGP nr. 187 ef din 2 aprilie 2015 cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului din cadrul DGUP a IGP a MAI, capitan de poliție Andrei Ciubotaru, restabilirea sa în funcția deținută de ofițer superior urmărire penală pentru cazuri excepționale al Secției urmărire penală a infracțiunilor patrimoniale a Direcției exercitare urmărire penală pe cazuri excepționale a Direcției generale urmărire penală a IGP, încasarea în folosul său a salariului mediu pentru absența forțată de la muncă și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriai Centru mun. Chișinău din 12 mai 2016, acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 7 februarie 2017, a fost respins apelul declarat de Andrei Ciubotaru și menținută hotărârea primei instanțe.

La 16 mai 2017, Andrei Ciubotaru a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului a indicat argumentele specificate în cererea de chemare în judecată și cererea de apel.

Obiectează că instanțele ierarhic inferioare la examnarea prezentei cauze au interpretat în mod eronat legea.

Având în vedere prevederile art. 9, 86 alin. (1) lit. (a) și (z), 210 alin. (1) lit. (a), (b) și (c) Codul muncii susține că ordinul de sancționare disciplinară nu este în concordanță cu normele indicate, prin urmare actul contestat este lipsit de temei juridic fapt ignorat de către instanțele de judecată.

Remarcă că la emiterea actului administrativ de către Inspectoratul General al Poliției totalmente a fost încălcată procedura de concediere dat fiind faptul că ancheta de serviciu dispusă și efectuată de către ofițerul principal de investigații din cadrul Secției nr. 1 a DIE a IGP, nu putea fi efectuată de sine stătător sau fără participarea nemijlocită a organului de urmărire penală, fapt prevăzut la art. 25 alin. (2) din Legea privind statutul ofițerului de urmărire penală.

Susține că despre inițierea cercetării de serviciu pe motivele invocate în actul administrativ a aflat după emiterea actului. Astfel fiind limitat de drepturile personale stipulate în Hotărârea de Guvern nr. 502 din 9 iulie 2013 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al polițistului.

Consideră că atât instanța de fond cât și cea de apel a trecut cu vederea că de la începerea anchetei de serviciu și până la plecarea sa din țară a existat o perioadă de 7 zile, în care angajatorul era obligat și a avut toată posibilitatea să îl anunțe despre inițierea anchetei de serviciu, mai mult ca atât angajatorul era obligat să solicite o explicație despre presupusa lipsă de la serviciu, iar în caz contrar să emită un proces - verbal cu privire la refuzul său de a da explicație, în conformitate cu prevederile art. 208 alin. (1) Codul muncii.

Menționează că la materialele anchetei nu există vreun proces - verbal prin care să fie consemnată imposibilitatea ca ordinul de sancționare să-i fie adus la cunoștință sau consemnarea privind refuzul de a lua cunoștință cu acesta.

Mai mult, indică că până în prezent nu i-a fost restituit carnetul de muncă, contrar art. 66 alin. (5) Codul muncii și prevederilor pct. 70 din Regulamentul privind completarea, păstrarea și evidența carnetului de muncă aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 1449 din 24 decembrie 2007 privind carnetul de muncă.

La 4 iulie 2017, Inspectoratul General al Poliției a depus referință la cererea de recurs, prin care a solicitat declararea recursului depus de Andrei Ciubotaru ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 17 martie 2017, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 213 vol. I) și care a fost recepționată de către recurent la 23 martie 2017 (f. d. 8 vol. II).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 7 februarie 2017, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Andrei Ciubotaru nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Andrei Ciubotaru, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Andrei Ciubotaru, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Andrei Ciubotaru se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ala Cobăneanu